

De agenda van 2011

Gemeenten staan voor een zwaar jaar. De bezuinigingen van het nieuwe kabinet op het terrein van werk en inkomen noodzaken gemeenten tot het maken van keuzes. Het opstellen van de juiste agenda is daarbij cruciaal. Het is van belang dat deze agenda samen met anderen opgesteld wordt.

Met name een agendering samen met het bedrijfsleven is daarbij een noodzaak. Oplossingen zullen in toenemende mate in een samenwerking tussen publieke en private partijen gevonden moeten worden. Voor het kunnen realiseren van vele overheidstaakstellingen is medewerking van het bedrijfsleven cruciaal. Soms lijken in Haagse discussies die belangen tussen het bedrijfsleven en gemeenten tegengesteld. De vele ervaringen op lokaal en regionaal niveau laten zien dat die belangen veel meer overeenkomsten vertonen dan vaak wordt verondersteld. Ook het bedrijfsleven snapt heel goed dat zij onderdeel uitmaken van dezelfde samenleving als waar gemeenten zich verantwoordelijk voor voelen. Gezamenlijke agendering dus. Zodat wij samen sterker uit de crisis kunnen komen. Een crisis die nog zeker niet voorbij is. Nog altijd zijn de tekenen daarover te diffuus.

En wat zou er dan op deze gezamenlijke agenda moeten staan? Wat mij betreft in ieder geval de werkloosheid van ouderen. De arbeidsparticipatie van ouderen neemt gelukkig toe. Dat past ook bij het voornemen van het nieuwe kabinet om de AOW-leeftijd te verhogen. Die toename van participatie is vooral te danken aan het langer doorwerken van ouderen. De positie van werkloze ouderen blijft zeer zorgwekkend. Dat wil echter niet zeggen dat deze situatie hopeloos is. Er zijn wel degelijk zeer goede voorbeelden in ons land te vinden hoe het beter kan. De RWI verzamelt deze voorbeelden en ik hoop dat deze informatie ons helpt om in de eerste helft van 2011 hierover met goede voorstellen te komen.

Eveneens op de agenda hoort de professionalisering van de uitvoering. Ik zie dat gemeenten hier steeds meer aandacht aan besteden. Een versterkte positie van de klant zal gecombineerd moeten worden met een verdere professionalisering van de uitvoering. Deze zal minder op controle gericht zijn en meer op activering. Daarbij past het om de casemanager aan te spreken op zijn/haar kerncompetenties. En het is van belang om de professional zodanig te ondersteunen dat diens werk centraal kan komen te staan. Intervisie hoort daarbij. Net zoals het gebruik van in de praktijk bewezen instrumenten op het terrein van de diagnose. Kennis van de klanten en het optimaal inspelen op die kennis, daar gaat het om.

Ten slotte zou ik op de agenda het oude ketendenken willen wijzigen in het nieuwe arrangementsdenken. Niet alle problemen in Nederland zijn op te lossen door loketten, zelfs al zijn die optimaal geïntegreerd. Natuurlijk moeten werkprocessen zodanig worden georganiseerd dat klanten zo eenvoudig mogelijk worden geholpen. De echte oplossingen voor de arbeidsmarkt zijn echter te vinden in het maken van nieuwe afspraken tussen sociale partners, onderwijs en de overheid. De onderkantproblematiek wordt niet groter doordat vraag en aanbod aan de onderkant van de arbeidsmarkt uit elkaar lopen. Nee, deze wordt veroorzaakt door het wegvallen van banen op mbo-niveau 2/3, zodat jongeren op dat niveau genoeg moeten nemen met eenvoudiger banen. Verdringing dus. Als dat een belangrijke oorzaak is van het probleem, zal daar ook de oplossing gevonden moeten worden. Laten we er dus ook voor waken dat het denken over die ene onderkantregeling als panacee van alle kwalen wordt gezien.

De arbeidsmarkt zit complex in elkaar. Willen oplossingen effectief zijn, dan zal daarmee rekening gehouden moeten worden. Gemeenten zullen en mogen dus niet alleen verantwoordelijk zijn voor deze onderkantproblematiek, want alleen aan de onderkant kan de strijd niet gewonnen worden. Gelukkig biedt vergrijzing op termijn ruimte op de arbeidsmarkt. Laten we de kansen die daaruit vloeien dan ook vanuit een gezamenlijke verantwoordelijkheid oppakken!